No. 949 Zaterdag 8 Maart 1902. 19de Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA Nº. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol, fl. 0,20.

Curaçao, 7 Maart.

BELANGRIJKE VERGADERING.

Dinsdagavond tegen acht uur heeft op de bovenzaal van de Sociëteit „De Gezelligheid" de eerste bijeenkomst plaats gehad der nieuw te stichten vereeniging tot bevordering van landbouw, veeteelt, zoutwinning en visscherij.

Zoodra de HEG. Heer Gouverneur der kolonie was aangekomen, werd ZHEG. binnengeleid door eenige heeren der commissie, waarna onmiddellijk de vergadering werd geopend door den heer H. H. R. CHAPMAN, die in welgekozen woorden allen welkom heette, en nogmaals wees op het nut en doel der vereeniging. Men behoeft nu juist niet te meenen, dat er van Curaçao een landbouwkolonie kan gemaakt worden, maar toch kan men zeer goed overtuigd wezen, dat er wel iets meer gedaan kon worden om den landbouw te verbeteren. Er valt hier weinig regen en daarom moet dus des te meer de natuur geholpen worden. Als wij niets doen, zal de voorspoed uit haar zelf niet tot ons komen. Men moet beginnen met den landbouw te bestudeeren, andere bevoegden te raadplegen, steun in te roepen der regeering, proefstations op te richten, enz. In één woord de nieuwere vindingen ook toepassen op den landbouw.

Daarna las de heer CHAPMAN een ontwerp der statuten van de nieuwe vereeniging voor en verzocht ten slotte beleefdelijk den Gouverneur, bekend om diens hooggewaardeerde medewerking bij landbouwvergaderingen in Holland, een enkel woordje van opwekking te willen spreken.

Welwillend werd dit vriendelijk verzoek ingewilligd en met ongekunstelde woorden, uit overtuiging gesproken, wees ZHEG. op het groote nut, dat voor de geheele kolonie uit een vereeniging als deze kon ontstaan, daar nu de *landbouwkunde*, welke zich werkelijk tegenwoordig tot een wetenschap heeft ontwikkeld kon voorlichten en hulp brengen bij het practisch bedrijf. Met een pakkend voorbeeld werd deze stelling nog toegelicht en er opgewezen, dat gewone, zelfs arme landbouwers, door minder de milde gaven der natuur te laten verloren gaan en daarentegen ze beter, volgens de nieuwe regels der landbouwkunde aan te wenden, werkelijk welgestelde luitjes waren geworden. Ook hier is de grond niet overal even vruchtbaar en meerdere jaren valt er zeer weinig regen, maar dat weinige wat de natuur ons hier geeft kon veel beter worden gebruikt, en veel meer nut getrokken uit de regens welke vallen in het seizoen. Nu er nieuw leven ontwaakte en op eigen initiatief een nieuwe vereeniging tot bevordering van den landbouw zou worden opgericht, kon men ook rekenen op hulp en steun der regeering. Dit is de roeping van het bestuur, te helpen waar de krachten der burgers te kort schieten, en dit zal ook zeker gebeuren; maar men moet niet *alles* verlangen van de regeering en zelf *niets* willen doen.

De heer Gouverneur besloot met voor te stellen de commissie, welke zich zoo verdienstelijk aan 't hoofd had gesteld te erkennen als voorloopig bestuur.

Om het werk te bespoedigen verzocht de heer CHAPMAN Maandag 10 Maart wederom bijeen te komen in hetzelfde lokaal des v. m. om 10 uur, opdat alsdan reeds definitief het bestuur zou worden gekozen en de statuten vastgesteld.

Daarna werd een lijst rondgegeven, waarop een ieder zich kon verbinden lid te worden der vereeniging en jaarlijks een kleine bijdrage van 6 Gulden te storten. Van de 50 personen, die behalve de leden der commissie aanwezig waren, traden er 43 in de vereeniging en beloofden hun bijdrage. Ook werd er bekend gemaakt, dat iemand door het dubbele bedrag, 1 Gld. iedere maand of 12 Gld. 's jaars, donateur kon worden.

Van harte hopen wij, dat deze vergadering leiden moge tot een bloeiende, krachtige vereeniging; maar daartoe is allereerst *steun* noodig. Er zal weinig kunnen worden *beproefd* zoo er niet meer medewerking worde verleend. Wellicht bestaat er mogelijkheid om het ook anderen, die niet ter vergadering kunnen verschijnen en toch wel willen medewerken, makkelijk te maken hun bijdrage te offeren. Hoe algemeener de geldelijke steun zal zijn, des te krachtiger zal ook de moreele invloed der vereeniging worden. Hoe weinig wordt er nu beproefd uit gebrek aan geld en opwekking en samenwerking. De vereeniging moet worden in staat gesteld om flinke proeven te nemen en allen door de schitterende resultaten te overtuigen en over te halen hun oude gewoonte te laten varen en het nieuwere in beoefening te brengen. Eindelijk, wanneer *allen* hun goeden wil hebben getoond en al het mogelijke beproefd, kan er ook met meer recht een grooter steun worden verwacht van de regeering, omdat het dan blijken zal, dat de krachten der burgers te kort schoten. Maar laat ons eerst beproeven wat mogelijk is door algemeene samenwerking.

Het "Juk der Geestelijkheid."

Dit zoetsappig compliment, te gelijk getuigend van een delicate opvatting der dankbaarheid, schoone deugd door de onbeschaafdste volkeren zelfs gehuldigd, ligt bestorven op de lippen van vrijdenkers en radicalen. Vooral in Frankrijk kunnen tegenwoordig alle priesters en religieuzen dagelijks zich op dit vererend huldebetoon voorbereiden.

Een aardig staaltje van dat ondragelijk juk en dus tevens van der vrijdenkers fijngevoelige opvatting van wat dankbaarheid heet, laten wij hier volgen. Het is uit Frankrijks geschiedenis der laatste dagen gekozen en is onder zoo vele andere wellicht het meest sprekend.

Ieder lezend man weet van de Grande Chartreuse, het oude, beroemde, alleen reeds om zijn likeur de wereld overbekende Karthuizer-klooster, hoog op de Fransche Alpen gesticht. Het ligt niet ver van Grenoble en is van deze stad uit of van uit Chambéry gemakkelijk per as te bereiken, gelegenheid, die 's jaarlijks door duizenden van toeristen gretig wordt benuttigd. De monniken bieden allen twee nachten kosteloos logies aan en vrij gebruik hunner likeur. Al vast een „zwaar juk" deze gastvrijheid, in den loop der jaren aan honderdduizenden van Fransche en vreemde reizigers opgelegd. Gelukkig, dat dezen, gewis van betere opvoeding dan de scheldende vrijdenkers, een dankbare herinnering voor geheel hun leven met zich wegdroegen aan de vriendelijke monniken en hunne vreedzaam, heerlijk op de Dauphiné-Alpen gelegen abdij. Hunne ontboezemingen, nagelaten in het vreemdelingen-boek des kloosters en in zoo een menigte van reisbeschrijvingen bewijzen het.

Feuilleton.

IN DE MACHT DER HEL.

Verplaats u, christelijke lezer, ongeveer een 1500 jaren terug, nog vóór den dag, welke ons den Zaligmaker gebracht heeft, en verbeeld u te zijn aan een dier heerlijke oeverplaatsen van de Middellandsche zee, in de streek, welke destijds aan de Pheniciërs behoorde. In de diepste schaduwen des doods en de duisternis der zonde lagen die door God zoo rijk gezegende kuststreken, die bloeiende bosschen en zwellende heuvels, die wonderbaar schoone oevers, waar bekoorlijkheden van zee en land om den eerepalm schenen te dingen.

Het was een wonderschoone nacht, gelijk het tropisch Zuiden hem alleen kan opleveren. Daar prijkte in buitengewone grootheid en schoonheid de maan aan den hemel, omflonkerd door duizenden sterren, en zij zag lieflijk neder op het landschap, dat door haar tooverachtig licht overgoten, in bloeiend loofwerk verscholen lag.

Ginder aan de zee, hoog op een vooruitspringende rots, stond een eenvoudige tempel, somber en ernstig. Van daar weergalmde liefelijke stemmen door den nacht; lang gerekt, plechtig roepen, nu en dan door snarenspel begeleid steeg ten hemel. Het waren de maagdelijke priesteressen der godin Aschera, die aan haar, heur meesteres ter eer, welke als zinnebeeld der maagdelijkheid de maan met twee hoornen droeg, nog zoo laat haar eentoonig lied toezongen.

Aan de overzijde lag de stad, grootsch en rijk aan den oever gebouwd; paleis naast paleis, fier, majesteus en groot. Onmetelijke rijkdommen hadden zich hier opeengestapeld, want handel en nijverheid, waarin de Pheniciërs alle volkeren hondervoudig overvleugelden en waarin zij wonderen verrichtten, hadden goud, geld en geldswaarde met millioenen in de stad gebracht. Wie echter het woord van onzen Zaligmaker kent betreffende het oordeel, dat Tyrus en Sidon, deze groote Phenicische steden van handel en nijverheid, stond te wachten, die weet ook, dat die opgetaste schatten gouds en produkten van kunst bedekt waren met bergen van ondeugd, misdaad, hemeltergende zonden van allerlei aard jegens God, den naaste en de plegers zelf. Wel waren de Pheniciërs de vernuftigste, ondernemendste, bekwaamste, en meest ontwikkelde fabrikanten en handelaars, wel vonden hunne weverijen, hun purper, hun glas- en metaalwaren huns gelijken niet op de heele wereld. Onder alle volkeren bezaten zij alleen het geheim, voor elken gesproken klank een schriftelijk teeken, een „letter" te hebben; zij bevoeren op hunne prachtige schepen alle zeeën en brachten den wereldhandel tot stand; de belangrijke plaatsen aan het strand van Afrika en de grootste eilanden der Middellandsche zee behoorden hun toe, en steeds keerden zij van hunne vermetele tochten huiswaarts, beladen met nieuwe vrachten goud en kostbaarheden. Hunne huizen waren paleizen, zij en hunne onderhoorigen liepen gekleed in de kostbaarste stoffen en waren overdekt met edelgesteenten en goud; hun leven was eene aaneenschakeling van genot zonder zorg, maar ook — zonder geweten. Alle ondeugden heerschten er vrij en ongedwongen, voor twee ervan: de wreedste hardvochtigheid en gewetenloosheid jegens den naaste in „zaken", en die zonde, welke onder de christenen niet genoemd mag worden. Dat was de prijs, waarvoor de Pheniciërs zich verkochten aan den Satan, omdat hij hen tot het rijkste en „ontwikkeldste" volk van den aardbol had gemaakt.

En niet tevreden, dat Satan deze weelderige menschen in onkuischheid en wreedheid liet verderven: hij bracht het zoover, dat de Pheniciërs die twee hoofdondeugden als hunne grootste godheden beschouwden, aanbaden en haar duizenden van de hunnen opofferden! Baal-Moloch en Astarte waren de twee afgoden, in wie die totaal verblinde lieden den Satan aanbaden en hem hunne zonen en dochteren moesten offeren.

Waarlijk ontzettend klinken de woorden, waarmede God eens door Ezechiel tot dit volk sprak: „Gij hebt in de genietingen van het paradijs Gods gezwelgd, uwe kleederen waren overdekt met kostbare steenen, en u ter eer weerklonk het geluid van pauken en fluiten. Maar gijlieden hebt u bevlekt met een menigte van boosheden en met de ongerechtigheid van uwen handel. Daarom heb ik uit uw midden een vuur doen ontstaan, dat u verteert, en ik verander u in asch!"

De Pheniciërs stamden regelrecht af van den rampzaligen Cham, die eens door zijn eigen vader vervloekt werd; hun rijkdom, hun voorspoed in den handel, hun nijvere vlijt, hunne ontwikkeling en beschaving beschermden hen niet voor den ijselijken vadervloek, welke op hen rustte. In datgene, waarin Cham gezondigd had, werden zij gestraft en voor eeuwig te gronde gericht.

In een der fraaiste paleizen der stad zijn er nog twee wakker: Sidi, de eerste koopman der streek, en zijne echtgenoot Thalita, die van jood-

Echter, de mannen van: vrijheid, gelijkheid en broederschap, de mannen die het liever zonder God of Godsdienst afdoen, begrijpen het anders. De geestelijkheid is hun „een juk", dus ook die der Grande-Chartreuse. Wat let hun loyauteit, dankbaarheid zelfs recht? Afgeschud worden moet het. Niettegenstaande de monniken door een verdrag met de regeering van Lodewijk XVIII, erkend door Louis Philippe en Napoleon III, zelfs door de jongste republiek in 1881, als in een wettig erkende vereeniging levende moesten worden beschouwd, wilden toch de Waldeck-Rousseau-vereerders dezen rechtsgrond niet erkennen en bevalen zij nieuwe aanvrage der Staatsautorisatie. Ofschoon door deze rechtsverkrachting diep gegriefd, hadden de Paters toch besloten de onderwerping aan de hatelijke kloosterwetten te kiezen boven de schrikbarende kosten en lasten, aan het vertrek verbonden. Daar vergaderden echter de provinciale Staten van het Isère-departement, waar de Grande-Chartreuse ook toebehoort en namen het besluit in een adres aan de regeering de strengste doorvoering der kloosterwetten aangaande de Karthuizers aan te vragen. Zelfs stemden in die vergadering voor het besluit de burgemeesters van Grenoble en Voiron, twee steden, die een groot gedeelte harer welstand en bloei aan de Karthuizers te danken hebben, terwijl 21 andere leden dier Staten grootere of kleinere toelagen voor gebouwen hunner gemeenten of voor kerken hadden ontvangen. Dat was de ondankbaarheid toch te ver voeren. Daarom besloten nu de monniken, niet langer op zulk een schaamteloos ondankbaren bodem te verblijven en heen te gaan, zóó het land verlossend van het „zware juk" eener talrijke geestelijkheid en de gelegenheid voorkomend van nieuwe, misschien nog grootere beleedigingen in de toekomst. Of zij recht hadden zoo te besluiten? Oordeel niet, voor eens op de volgende cijfers gelet te hebben, die beter dan iets de zwaarte van „het juk" aangeven.

Uit de rijke schatkist der abdij, gevormd uit de opbrengst van geschonken goederen, uit de winsten van eigen noeste vlijt en industrie, met name der likeur-fabricage, ontving alleen het Isère-departement jaarlijks over millioen franken aan bare weldaden, zonder te rekenen de duizende kleinhandelaren en ambachtslieden, die van de industrie der Karthuizers leven en zoodoende aan de slechte praktijken der woekeraars zijn onttrokken. Welk een ondragelijk „zwaar juk" voor land en provincie? Wat de Karthuizers in den loop der jaren vooral voor Dauphiné en Savoye hebben gedaan is bijna niet te berekenen. Op den weg naar de Grande-Chartreuse bouwden zij een hospitaal, dat, gelegen in een heerlijke streek, met alle conforts van den laatsten tijd is voorzien en niet minder dan 1,350,000 franc kostte. De onderhoudskosten van dit hospitaal komt der abdij op 80,000 franc per jaar te staan. In Currière onderhoudt het klooster een gesticht voor arme doofstommen met 15 onderwijzers en 60 à 70 verpleegden, die na een zevenjarig verblijf een ambacht geleerd hebben en hun brood kunnen verdienen. Dit gesticht kost de Chartreuse 's jaarlijks 70,000 fr. De hospitalen in twee naburige steden, waaronder Voiron, ontvangen ieder jaar 7000 en 14,000 fr. toelage. Voor den aanleg van een straatweg, voor het boschwezen van het grootste belang, gaven de Karthuizers 100,000 francs. Voor een nabijgelegen straatweg 60,000 fr. Toen St. Laurent-du-Pont in 1854 geheel afbrandde, bouwden de monniken het weder op. Bij den groote overstrooming, die in 1897 de stad Voiron verwoestte, zonden zij een ondersteuning van 150,000 fr. Bij den aanleg des straatwegs: Voiron—St. Beron ontbraken ten slotte 300,000 fr. De Karthuizers hadden wel is waar al voor 200,000 fr. acties genomen, maar schreven wederom in voor de ontbrekende 300,000 fr. In 1840 richtten zij hunne likeurfabriek op. Deze bezorgt 's jaarlijks aan de regeering het aardig sommetje van 1,800,000 fr.

Beweer nu eens, dat getallen niet spreken, niet luide verklaren, hoe ondragelijk zwaar het juk der geestelijkheid hier zich toont en hoe stichtend en voorbeeldig de hen vervolgende vrijdenkers over de schoone deugd van dankbaarheid oordeelen.

Als zij hunne woede koelen en hunne haat botvieren kunnen aan alles, wat betrekking heeft op God of Godsdienst, wat let hen dan reehtvaardigheid, wat let hen rechtvaardig- en billijkheid?

Toch, niettegenstaande zoo een lage behandeling gingen de monniken der Grande-Chartreuse niet weg, ofschoon reeds hunne kostbare bibliotheek in talrijke kisten verpakt was. Waarom niet? Z. H. de Paus had hun bij tijds nog geraden, het ondankbaar land niet den rug te keeren. Hij wees er op hoe groot een ongeluk hun heengaan voor geheel Frankrijk maar vooral voor de bevolking van het Isère-departement zijn zoude. Hij vermaande hen, bij de onberekenbare weldaden, die zij reeds den lande bewezen en die door de radicale en ondankbare schreeuwers der Provinciale Staten van dat departement niet ongedaan werden gemaakt, ook nog een bewijs van christelijke liefde en vergevingsgezindheid te voegen en niettegenstaande zoo zwarte ondankbaarheid en hatelijke vervolging op hun post stand te houden tot meerdere eer van God. Het daarbij gehouden Generaal-Kapittel besloot aan dien wensch des grijzen Opperherders gehoor te geven en voor de Grande-Chartreuse toch de staats-autorisatie aan te vragen. Zoo een edele handeling heeft het ongelukkig Frankrijk ook al te torschen onder dat „juk der geestelijkheid." 't Is waarlijk toch al te erg.

Maar het zijn ook juist die handtastelijke bewijzen van onthechting aan 't aardsche, van zelfopoffering, van belangeloosheid en echte godsdienstzin, die der vrijdenkers haat en blinde woede opwekken en aanwakkeren. Die deugden zijn hun even zoo pijnlijke doornen in het oog. Zij, met hun zelfzucht, trots, wulpschheid, onrechtvaardigheid en wraakzucht en haat voelen zich zoo oneindig op klein, zoo diep ter neer gezet door den glans van zooveel zielenadel. Zoek vrij het zware juk der geestelijkheid hierin en in niets anders.

Ingezonden Stukken.

St. Eustatius.

Men schrijft ons van St. Eustatius:

Gisteren den 25sten Februari verliet de Weledel Gestr. Heer A. Brouwer per *Gouverneur van den Brandhof* ons eiland om zich naar St. Martin te begeven, waarvan hij sedert een maand tot Gezaghebber benoemd was. Bij het vernemen van zijn benoeming heerschte er hier in alle kringen een mengeling van droefheid en vreugde — droefheid over zijn zoo spoedig heengaan, vreugde omdat zijne onbetwistbare verdiensten zoovele jaren den lande bewezen door deze eervolle promotie ten volle werden erkend.

Gedurende de vele jaren, die hij op ons eiland als gezaghebber vertoefde, heeft hij op energieke wijze met allen kracht die in hem was voor de belangen van St. Eustatius gewaakt en door zijn sympatiek optreden en jovialen omgang zich bij de bevolking bemind weten te maken.

Dat Gezaghebber Brouwer milddadig was voor de arme bevolking, was genoegzaam bekend, hoevele armen van hem nog echter in het geheim onderstand genoten, is God alleen bekend. Hoezeer Gezaghebber Brouwer bemind was bij alle klassen der bevolking bleek uit de tallooze onderteekeningen van een adres van hulde en dankbaarheid hem eenige dagen vóór zijn vertrek aangeboden, maar vooral bij zijn vertrek naar St. Martin. Het was 11 uur 's avonds, toen Gezaghebber Brouwer zich naar de bay begaf om aan boord te gaan. En toch ondanks het late uur, was bijna de geheele bevolking op de been en een ieder beijverde zich om strijd nog eens de hand te drukken van hun diepbewogen Gezaghebber. Dat indrukwekkend afscheid was een bewijs, dat er een band bestond tusschen Gezaghebber Brouwer en de bevolking van St. Eustatius, een band van innige verknochtheid en sympathieke gehechtheid.

Het ga Gezaghebber Brouwer wel, moge God hem zegenen, dat is de wensch van geheel St. Eustatius.

***

't was Maandagochtend 13 Jan. toen de Gouverneur onzen rotsachtigen bodem betrad, verwelkomd door den Gezaghebber en de Landraden. Onder de bekende zang, door honderden kelen uitgegalmd:

„Our Governor is present
How happy we be" etc.

en omringd door bijna geheel de bevolking ging ZHEG. met gevolg het steile bergpad op.

In het gezaghebbershuis werden alle ambtenaren den Gouverneur voorgesteld; onmiddellijk daarna particuliere audientie, welke eenige uren in beslag nam.

In den namiddag maakte de Gouverneur in gezelschap van zijn adjudant en den Weledelgestr. Heer Gezaghebber een rit door ons nu heerlijk groenend eiland; de plantage „Fair play" werd o. a. ook bezocht.

Den volgenden dag werd reeds vroeg in den morgen te paard gestegen. Onze beroemde prachtig begroeide krater de zoogenaamde Luill werd door den Gouverneur met talrijk gezelschap een bezoek gebracht. Ook de commandant en verschillende officieren van de *Sommelsdijk* namen deel aan dit dankbaar maar vermoeiend uitstapje. In den namiddag bezocht de Gouverneur, vergezeld van den Gezaghebber en den oud-gezaghebber van St. Martin, den Weled. Heer T. G. Groebe, de R. K. kerk en de school der Eerw. Zusters, daarna de gouvernementsschool en de metodische ka-

---

sche afkomst was. Beiden weenden in onbeschrijfelijke droefheid: hun kind, hun eenige zoon zal morgen aan god Moloch in den vreeselijken vlammendood geofferd worden. Het lot heeft hem getroffen: zijn bestemming is onherroepelijk beslist. Morgen moeten zijn vader en moeder zelf hem in het rijkste gewaad naar het metalen standbeeld van Moloch geleiden, waar hij met zes makkers, andere aanzienlijke kinderen, levend zal worden verbrand, tot zegen en geluk der stad: zoo eischt het de afgod en dienst, waartoe Satan zelf de bepalingen heeft gemaakt!

Lang spraken vader en moeder te zamen, jammerend, weeklagend, in radelooze wanhoop; vooral zijn vader: met duizenden verwenschingen kant hij zich tegen deze wreedheid, prijst de schoonheid en talenten, bijzonder de braafheid en beminnelijkheid van zijnen zoon, en beweende het luide, dat hij nu alles in hem verliezen moest. En op dezelfde wijze, maar toch ook den vader trachtende te troosten, snikt en klaagt de moeder.

Nu staan beiden op en hand in hand betreden zij stilkens het slaapvertrek van hun geliefd, eenig kind.

Daar ligt het: een knaap van ongeveer twaalf jaren, omvloeid van het matte licht der lamp, in diepe sluimering, een beeld van bloeiende onschuld en innige tevredenheid der jeugd. Een overvloed van donkere lokken omlijst het bloesemblanke voorhoofd, terwijl zijne wangen zachtjes gekleurd zijn door den slaap. „Mijn zoon, mijn arme zoon!" roept de moeder uit en zinkt van harteleed bijna op den vloer. En de vader balt in onmachtige woede over den bloeddorstigen Moloch, die zich verlustigt aan het vernietigen van zulk bloeiend geluk, zijne vuisten. Maar over het gelaat van het kind glijdt op dat oogenblik een straal van onuitsprekelijke verrukking: langzaam heft het, al droomend, hoofd en handen op als tot een gebed, en zijn mond glimlacht als door hemelsche vreugde verheerlijkt. Op dit schouwspel blijven de ouders sprakeloos staan en wijken niet van de plaats.

Het is klaarlicht dag; ginds voor den Molochtempel krioelt de heele stad in feestdos. De menigte vormt een reusachtigen kring en staat dicht opeengedrongen te kijken naar de groote, vrij gelaten ruimte in het midden. Daar staan zeven kinderen, de bloem der jeugd, gekleed in kostbare feestgewaden, bekranst gelijk offerdieren, en tegenover hen verheft zich, als uit de hel opgerezen, het reusachtige beeld van Moloch; in meer dan menschengrootte, staat het lompe afgodsbeeld daar, uit brons gevormd, met een verschrikkelijken stierenkop, de beide armen naar voren uitgestrekt, om het offer te ontvangen. Van tijd tot tijd wordt het standbeeld gehuld in rook en smook, want binnen in den kolos laait een vreeselijke vlammenzee; roodgloeiend steken de moordlustige armen uit den walm; nu eens weerklinkt uit het afgodsbeeld als het ware een akelig gebrul, dan weder een duivelachtig lachen: Satan wordt ongeduldig; hij kan nauwelijks het oogenblik afwachten, dat de priesters van Baal hem die kinderen overlevert. Nu omringen de Baalsdienaars, met kransen op het hoofd en gekleed in lange gewaden de arme knaapjes, en deze nemen afscheid van hunne ouders. Deze mogen, onder bedreiging der zwaarste straffen, niet weenen, noch zich weekhartig toonen; zij moeten den schijn aannemen, alsof zij gaarne dit offer brachten.

Reeds dragen de priesters onder gezang den kleinsten jongen, een kind van drie jaar, naar den Moloch. De knaap, weet niet wat dat te beduiden heeft; hij wenkt glimlachend zijne ouders toe. Daar heffen twee priesters hem hoog in de lucht; nu vliegt het kind, door een zekeren zwaai geslingerd, in de gloeiende armen van het monster — een hartscheurende gil doorklieft de lucht, maar onmiddelijk weerklinkt een razende muziek van trommelen, fluiten en luidruchtige zangen en jubelkreten van het verdwaasde volk. De knaap is over de gloeiende armen van het beeld heen naar beneden in den metalen oven gegleden, welke het onderste gedeelte van den Moloch vormt en waarin sedert middernacht een ware zee van vuur gloeit, Moloch, de hel hebben hun eerste offer.

En zoo gaat het met het tweede kind en de andere.

De zoon van Sido, de mooiste en grootste van de knapen, is ook het laatste offer.

Hij ziet doodsbleek, maar is kalm en troost zijne ouders. „Weest niet aangedaan," aldus spreekt hij, „wanneer gij mij hoort schreeuwen; het is gauw voorbij en ik ben niet bang."

Hij omhelst zijn vader en moeder en zegt fluisterend tot hen: „Van nacht is in een droom mij een God verschenen — o, wat was hij schoon en heerlijk! Hij stond in een tuin vol bloemen en palmen en hemelschen luister en Hij stak Zijn hand naar mij uit en zijde: „Laat de kinderen tot mij komen, want hunner is het hemelrijk." Ik vatte Zijne hand, en een onuitsprekelijk gevoel van wellust doortintelde mijn lichaam en ziel, zoodat ik niet meer wist, waar ik was — ik weet, dat ik tot Hem zal komen, indien......"

De priesters traden nader, de knaap wenkte glimlachend zijne ouders toe met de hand; reeds snelden genen met hem weg; daar tillen zij hem op ...... de muziek schettert oorverdoovend, de knaap was verdwenen, een machtige walmstroom braakte den oven uit, het kind verbrandde, zijn lijden was geëindigd.

Zeven menschenlevens waren weder aan de hel ten offer gebracht.

***

Het is diep in den nacht; de hemel is bewolkt; de zee spookt akelig onheilspellend in de verte, de wolken jagen dreigend langs het uitspansel. Somber en schrikwekkend staat de Moloch eenzaam op het uitgestrekte plein; geen mensch is er in de nabijheid — wie zou ook den

pel. Woensdagavond werd besteed met een tochtje naar het N. W. van het eiland. De heenreis werd nu gemaakt per stoomsloep. Te paard ging Gouverneur en gezelschap door de plantage „Little Mountains" naar Oranjestad terug. Den volgenden dag werd de Gouverneur door Gezaghebber, landraden en ambtenaren uitgeleide gedaan. Om 8 uur stoomde de *Sommelsdijk* naar Saba. Onvergetelijke dagen waren het voor het kleine St. Eustatius.

St. Martin.

Men meldt ons uit St. Martin:

Den 26en Februari vroeg in den morgen kwam hier per „Gouverneur v. d. Brandhoff" de nieuwbenoemde Gezaghebber A. J. C. BROUWER aan. Om 5 uur landde Z. E. Gestr. en werd aan het havenhoofd verwelkomd door den heer Gezaghebber, de landraden en de voornaamste ambtenaren. Eenige saluutschoten werden gelost, waaronder Z. E. Gestr. zich per rijtuig naar de woning van den Gezaghebber begaf.

De bevolking is zeer met de benoeming van den nieuwen Gezaghebber ingenomen, hem uit zijn vroegeren ambtsbetrekking kennende als een rechtvaardig en minzaam mensch.

Moge onder zijn bestuur St. Martin zich een weinig oprichten uit den staat van achterlijkheid en achteruitgang, waarin het deelt met al de omliggende eilanden. Voor een groot deel zal dit ook afhangen van den goeden uitslag der pogingen door den Gouverneur van Curaçao aan te wenden tot verbetering der toestanden.

Met belangstelling ziet de bevolking naar de resultaten uit, die het bezoek van den Gouverneur en de Commissie ongetwijfeld op zal leveren. Nogmaals moet het herhaald worden, dat de Gouverneur van Curaçao een aangenamen indruk bij de bevolking heeft achtergelaten.

* *
*

Door hooge zee en sterken wind raakte in den nacht van 12 op 13 Februari een brigantine, varende onder Engelsche vlag en hier 's middags te voren binnengeloopen om zout in te laden, van haar twee ankers los en liep op het strand. Eenige pogingen werden aangewend om het schip vlot te krijgen. Doch te vergeefs. Er was een lek in het schip ontstaan, dat het nog moeielijker maakte. Reeds den volgenden dag ging de kapitein over tot den verkoop van het schip. Voor 335 dollars ging het over aan den hoogstbiedenden. Te voren had de kapitein een telegram gezonden naar den eigenaar van het schip. Doch deze telegrapheerde terug, dat de verkoop niet mocht doorgaan en de kapitein al het mogelijke moest doen om het schip vlot te krijgen.

Nu wordt een sleepboot en stoompomp verwacht van Barbados.

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Havennieuws.

Nadat verleden week Donderdag de stoombarkas van H. M. *Utrecht* van Bonaire, naar men zegt, met bijzondere zending, hier was aangekomen na een gevaarvollen tocht, is Maandag de oorlogsboot zelf hier binnengestoomd. Woensdagmorgen, terwijl de bemanning exercitie had, verliet zij een oogenblik onze haven om daarbuiten te keeren en kwam weder binnen.

Drie nieuwe wetten.

De HEG. Heer Gouverneur heeft den Kolonialen Raad drie nieuwe wetsontwerpen voorgelegd. Het eerste om aan 't strafwetboek twee artikels toe te voegen om de publieke onzedelijkheid te keer te gaan, het tweede om 5000 Gld. uit te winnen door de Schutterij rustend te verklaren en geen dienst meer te laten doen, daar iedere maandelijksche oefening op 450 Gld. komt te staan; het derde om schriftelijk verzoek aan te vragen, wanneer er bal of andere bijeenkomst wordt gehouden welke lastig kan zijn voor de buren, wanneer deze bijeenkomsten langer zullen duren dan 1 uur na middernacht. In geval er geen verlof is gegeven zal de politie het recht hebben het huis binnen te treden en de bijeenkomst te verbieden.

De eerste wet zal zeer zeker door een ieder met vreugde worden begroet; jammer dat zij noodzakelijk is, maar gelukkig dat zij komt om het bederf der maatschappij te verminderen, zoo mogelijk uit te roeien.

De tweede wet is uit economisch oogpunt allernuttigst, maar zou met minder kosten de schutterij niet kunnen blijven bestaan? De redenen, welke golden om dit korps op te richten, vragen ook de instandhouding, wanneer de kosten niet te hoog loopen. Is het voorgestelde middel niet te radicaal?

De derde wet zal wel eenige tegenkanting ondervinden, maar het algemeene belang gaat toch boven het bijzondere, en daarom zijn de burgers verplicht een klein offertje te brengen tot welzijn van de maatschappij. Rust na één uur middernacht zal voor een ieder nuttig zijn. Mocht zich een bijzonder geval voordoen dat de gewoonte, of feestelijke stemming een langer samenzijn verlangt dan kan toch altijd schriftelijk verlof worden gevraagd. Dat is een kleine last, maar tot nut van 't algemeen. Velen, voor wie hoofdzakelijk deze wet gemaakt wordt, zullen het niet wagen schriftelijk hun verzoek in te dienen, op hen zal dus alle zwaarte der wet vallen en wellicht zal dit helpen, om die ergerlijke rustverstoring tegen te gaan.

In memoriam.

Maandagmiddag is de Weled. Zeergel. heer Dr. D. R. CAPRILES vrij plotseling overleden. Hoe algemeen geacht en bemind deze geneesheer was bewees zijn luisterlijke begrafenis welke door een buitengewoon getal vrienden en bekenden werd bijgewoond.

Vertrek.

De nieuwbenoemde kapitein P. C. A. KRUGERS heeft aanschrijving ontvangen om naar het vaderland terug te keeren. Naar men zegt is het vertrek bepaald op 8 April met de hollandsche boot *Prins Willem IV.*

Afwezig.

Gedurende een drietal weken zal de HEG. heer Gouverneur met familie afwezig zijn wegens vertimmering aan het gouvernementshuis; ZHEG. logeert op *Groot Sint Joris.*

Adelfas.

Wij zeggen den heer DAVID M. CHUMACEIRO dank voor het toezenden zijner gedichten. Wij hebben de geheele brochure doorbladerd, aangemoedigd door de eerste mannelijke verzen, welke den bundel voorafgaan. Wij hopen niet gerekend te worden onder „het dwaze publiek", dat met zulk een kracht door den dichter werd veracht en durven daarom volmondig bekennen: Het is jammer dat zulk een talent ten slotte slechts dient om treurend rozen te strooien op het graf van een hersenschim. Die mode, die mode, welke slechts ziekelijk treurende dichters oproept!

Van harte roepen wij dezen talentvollen jongeling toe; schenk ons meer van uwe edele gaven, maar toon ons uw mannenkracht.

Officieele berichten.

Bij Koninklijk Besluit, dd. 4 Februari 1902, No. 24, is aan den Heer J. H. QUAST Hz., Griffier van het Hof van Justitie in de kolonie Curaçao, op zijn verzoek, met ingang van 1°. Maart 1902, eervol ontslag uit 's Lands dienst verleend, onder dankbetuiging voor zijne langdurige aan den Lande bewezen diensten.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Señora Amalia, Victoria Bor, E. Herrenbrüek, Hendrik Isteba, Elias A. Naar, Nieuwland, G. Pinto, Emilio Reinhard, Victorian Rondey, Juan Segnior, Amnlia Vanuiter, Balthasar Velezt.

Aangeteekende stukken: Andrea Pitre, G. Pinto, Luis F. Ramirez c|o Capriles Hermanos.

Niet voor verzending vatbaar een drukwerk geadresseerd aan: El Pregonero, Caracas.

Rouw.

Wegens rouw heeft de HEG. heer Gouverneur Woensdagavond geen bezoeken kunnen afwachten noch Donderdagmorgen audientie kunnen verleenen. Voorloopig worden er geen bezoeken afgewacht op den eersten en derden Woensdag.

Van harte nemen wij deel in het treurig verlies, dat onze Landvoogd, en vooral Vrouwe DE JONG VAN BEEK EN DONK geleden heeft bij het overlijden van haar Vader, den Heer Jhr. L. STERN.

Ongelukken.

Bij het maïssnijden in het derde district heeft er een ruwe vechtpartij plaats gehad. B. J. is preventief in hechtenis genomen wegens zware verwonding.

Voor den warmen tijd.

Als verfrisschenden, gezonden drank bevelen wij ten zeerste het *Lans' Export Bier "Het Hert"* aan, te verkrijgen bij de firma DE LANNOY & Co.

Suriname.

Tot onze spijt is onze hoop niet verwezenlijkt en zijn er nog verschillende gevallen van gele koorts voorgekomen. Een volgenden keer hopen wij betere berichten te kunnen mededeelen.

Ingezonden Mededeelingen.

EMULSION DE SCOTT.

ULTIL Y AGRADABLE. — Dice el Dr. Narciso de la Rosa, buen facultativo de Caracas:

voet durven zetten op deze vreeselijke plaats?

En toch......daar komen voetstappen nader.

Het is Thalita, de ongelukkige moeder van het geofferd eenig kind. In woeste smart staat zij voor het met moord bezoedelde afgodsbeeld en strekt hare handen er naar uit.

„Vloek, duizendwerf vloek over u, Baal, god der hel, verworpeling!" zoo schreeuwt zij het uit, „u heb ik gediend, nadat ik van mijn volk was weggerukt; ik keer mij weder van u af, tot den eenigen, waren God, Jehovah!"

Scheen het niet alsof op het noemen van dien naam de bronzen kolos sidderde van kop tot teen?

„Hij is mijn God, Hij zal mij helpen!" En zich op den grond werpend roept zij: „O God onzer vaderen! hoe lang nog, hoe lang? Wanneer zendt Gij Uwen Messias, den beloofde! Ach kom, ach kom, Emmanuel, kom en verlos ons, ellendigen!"

Weder trilde de metalen Moloch; onder hem weerklonk als het ware een gehuil van schrik en een duivelachtig lachen. Vol angst liep de vrouw weg, naar het strand der zee, en huiveringwekkend klonk haar geroep van verre door den van stormen voortgezweepten nacht: Ach: kom, ach kom, beloofde! Kom Emmanuel!

Zoo gaat zij voort tot aan den kleinen tempel der godin Aschera, in wier heiligdom alleen kuische maagden mogen dienen. Terwijl zij luid jammerend klaagt, treedt plotseling een dezer priesteressen naar buiten en op haar toe. „Dwaze vrouw, waarom weent gij?" aldus spreekt die maagd haar aan. „Is het niet beter, dat uw kind vlekkeloos en zuiver uit deze wereld naar de andere is overgegaan, dan het kind had blijven leven en binnen korten tijd, gelijk de anderen met allerlei ondeugden bezoedeld zou zijn geworden? Ga naar huis, aanbid God en zwijg!"

En nu vallen de arme verblinde moeder als het ware de schellen van de oogen. Bij het naamloos verdriet, dat zij leed, had zij nu toch den troost, dat haar kind zuiver en goed van geweten was, althans vrij van zelf-bedreven zonden. En als schemerend morgenlicht doemt het in haren geest op, dat de helsche god Moloch, die in uiterste boosheid en wreedheid juist de edelste, reinste en beste zonen voor zich ten offer verlangde, zonder het te willen juist daardoor moest bijdragen, om hen van ondeugd, misdaad en hel voor eeuwig te redden, en dat eenmaal de tijd zou aanbreken, waarin Moloch en zijn met bloed bevlekt standbeeld, alsmede de andere tempels en bosschen aan de zonde toegewijd zouden vallen voor den glans van Hem, bij wiens komst het aanschijn der aarde zich zou vernieuwen.

Duizenden van jaren zijn verstreken, de Emmanuel is daar, en wie Zijnen vrede genieten wil, verre van zonde en boosheid keere zich tot de heilige Kerk, daar vindt hij Hem, den genadigen, goedertieren en barmhartigen God-met-ons.

"Hace algunos años que uso con frecuencia en mi clientela la Emulción de Scott, y me es grato manifestar que no he tenido nunca ocasión de arrepentirme de su favorable acción. Es un preparado útil y agradable, de tal manera que los niños y las personas de estómago delicado lo toman sin ninguna repugnancia. En la escrofulosis al principio de la tuberculosis, y como reconstituyente de los organismos debilitados por enfermedades agudas, la Emulsión de Scott es una preparación de gran mérito."

Nederland.

Op het zeer beleefde en diplomatisch bewonderenswaardig-knap gestelde voorstel der Nederlandsch Regeering is een zeer beleefd, maar weigerend antwoord van het Kabinet-Salisbury ingekomen.

Nochtans mag het resultaat in geenen deele volstrekt negatief heeten.

De eerste stap is nu gezet. Welnu, „il n'y a que le premier pas qui coûte" Deze eerste stap, door een onzijdige Mogendheid gedaan, is in Engeland wel afgewezen, maar zonder een zweem van hooghartigheid of wrevel, terwijl de Britsche Regeering vroeger openlijk had verklaard, dat zij elke poging van tusschenkomst als „een vijandelijke daad" zou beschouwen.

Opmerkelijk is het ook, dat de Nederlansche nota meermalen spreekt van „oorlogvoerende partijen," en hierop van Engelsche zijde volstrekt geen terechtwijzing ontvangt, hoe schijnbaar vriendelijk dan ook. Toch heette het, nà lord Robert's terugkeer telkens officieel: dat de oorlog in Zuid-Afrika *uit* was, en dat de strijdende Boeren slechts als „rebellen" konden behandeld worden.

Nog een derde bemoedigend punt. Herhaaldelijk werd door de Engelsche Regeering verzekerd, dat alleen onvoorwaardelijke overgave der Boeren den oorlog zou kunnen doen eindigen. Eerst daarnà zouden, uit louter genade, eenige goedgunstige beschikkingen kunnen gemaakt worden. Nu wordt echter. van geen „onvoorwaardelijke overgave" meer gesproken, maar wordt zelfs de mogelijkheid van „eene schikking" in uitzicht gesteld en heet voor eventueele „onderhandelingen" Zuid-Afrika de aangewezen plaats.

Ook wordt thans uitdrukkelijk erkend, dat de „regeerings-bevoegdheden, die tot onderhandelen inbegrepen, thans uitsluitend berusten" bij de heeren Steyn en Schalk Burger, terwijl mininster Chamberlain nog op 20 Januari jl. een geheel andere opvatting verdedigde. De groote moeilijkheid, om genoemde heeren als de hoofdvertegenwoordigers van hun volk te erkennen, schijnt hiermede uit den weg geruimd.

Onze Regeering verdient ongetwijfeld oprecht hulde en warmen dank voor haar edelmoedig en tactvol optreden. Na het zenden van de *Gelderland* aan president Kruger is dit de tweede *daad* ten gunste der Boeren, waardoor Nederland zich van àlle andere natie's onderscheidt en getoond heeft, dat ook een klein volk werkelijk „groot" kan zijn.

Maar tevens eene daad, die voor het oogenblik wel geen zichtbare vruchten oplevert, doch in de naaste toekomst zegenrijk kan nawerken.

Buitenland.

Duitschland. —In den Duitschen Rijksdag ging het 7 Febr. heftig toe. Men herinnert zich, dat onlangs de „Vorwärts" een geheim stuk publiceerde, waaruit bleek, dat de minister van marine voornemens was bij den Rijksdag nieuwe credieten, die vroeger geweigerd waren, zou komen aanvragen. Naar aanleiding hiervan beschuldigde de socialist Bebel en de vrijzinnige Eugen Richter, den minister van marine Tripitz, dat hij met opzet de volksvertegenwoordiging om den tuin geleid had.

„Indien iemand in het dagelijksch leven deed, wat Tripitz heeft gedaan, zou er een aanklacht wegens bedrog tegen hem kunnen worden ingesteld", zeide Bebel, en Eugen Richter liet erop volgen: „Ik heb hier reeds meer dan honderd ministers zien komen en weer heengaan, maar daaronder was er geen een, wiens verklaringen en mededeelingen men zoo weinig kon vertrouwen als die van Tripitz."

De beide sprekers en hun partijgenooten weigerden het tractement voor den secretaris van marine toe te staan en verlangden zijn ontslag, doch de gezamenlijke andere partijen verklaarden zich bij monde van hun leiders tevreden gesteld door de verklaringen van Tripitz, en willigden zijn tractement in.

Transvaal. — De Wet is weer eens aan zijn vijanden ontsnapt. Dit blijkt duidelijk uit het lange telegram van lord Kitchener:

„Na verschillende dagen geopereerd te hebben in de landstreek ten oosten van Liebenbergvlei en Wilgerivier, trok de geheele Britsche macht in den nacht van 5 Februari uit verschillende richtingen, vormende een onafgebroken linie van bereden manschappen aan de Westzijde van Liebenbergvlei van Frankfort zuidwaarts naar Fanny's Home en Kaffirkop. Deze geheele linie rukte den 6en des morgens voorwaarts, vormende een linie van Holland aan de blokhuizenlinie Heilbron—Frankfort tot Doornkloof aan de blokhuizenlinie van Kroonstad naar Lindley, welke des nachts bezet werd gehouden door verschanste voorposten op vijftig yards afstand van elkander. Ook rukten colonnes op om te beletten dat de spoorlijn zou worden overgetrokken. Zij gingen bij het aanbreken van den dag naar den weg van Heilbron naar Kroonstad en den volgenden morgen naar de blokhuizenlinie langs den spoorweg, die versterkt was om het oversteken der lijn te beletten.

Den 6en Februari bevond De Wet zich binnen deze linies, maar hij gaf zijn mannen bevel uiteen te gaan en trok zelf met enkele volgelingen en een kudde vee naar de blokhuizenlinie van Kroonstad naar Lindley. Terwijl de nacht zeer donker was, brak hij door de linie, door het vee door de draadversperring te drijven en daartusschen te gaan. Hij verloor 3 gesneuvelden, 25 paarden en veel vee.

In den nacht van 7 Februari werden vele pogingen gedaan om door onze linies te breken. Een troep liet 10 gesneuvelde Boeren achter in een poging om bij Heilbron door te breken. In het geheel verloren de Boeren, voor zoover gebleken is, bij deze operaties 283 gesneuvelden, gewonden en gevangenen, alsmede 700 paarden en veel vee.

De Britsche verliezen waren tien man."

De Engelschen hebben wel hun uiterste best gedaan, zooals men ziet; zij hebben, als alles waar is, den Boeren groote verliezen toegebracht; doch dit alles neemt niet weg dat de Wet weer tusschen hun handen door is geglipt.

Na de voorstellen der Nederlandsche regeering is het voor het opfrisschen der jingo's natuurlijk gewenscht, dat er eenige goede berichten komen Zoo is het, dat Kitchener uit Pretoria seinde:

„Kekewich rapporteert, dat een strijdmacht onder majoor Leader 7 man van De la Rey's commando heeft gedood en 131 gevangen genomen. Onder de gevangenen zijn commandant Sarel Alberts, landdrost Potgieter, veldkornet Jan Duplessis. Onze verliezen zijn gering; geen enkele doode."

Op den koop toe krijgen de heeren jingo's dan nog de volgende „overwinning" op De Wet:

„De kolonne Byng heeft een belangrijk Boerencommando onder Wessels (onderbevelhebber van De Wet, niet Wessels in de Kaapkolonie) op de vlucht gedreven, Boerenverliezen: 5 dooden, 6 gewonden, 27 gevangenen. Engelsche verliezen licht."

Onaangenaam daarentegen klinkt het bericht, dat in den Vrijstaat alleen nog 450 man staan, onder opperbevel van De Wet.

De Engelschen vinden dat veel te veel!

China.— De audiëntie, 2 Februari verleend aan de dames der gezantschappen bij het Chineesche Hof door de Keizerin-weduwe en den Keizer, was zeker wel een hoogst revolutionnaire daad in een rijk, waar de afscheiding tusschen de geslachten zoo sterk werd gehandhaafd.

In de receptiezaal was de Keizerin-weduwe, omringd door een schitterenden stoet van hofdames, gezeten op den troon. In het midden van de zaal was een verhevenheid, waarop de Keizer had plaats genomen. Bij het binnentreden bogen de dames drie malen voor den Keizer, waarop de Amerikaansche gezant, de heer Conger, een adres van gelukwensching met den behouden terugkeer van het Hof in de hoofdstad voorlas. In dit adres wordt erop gewezen, dat de wereld vooruitgaat en deze vooruitgang niet kan worden gestuit, terwijl daaraan wordt vastgeknoopt de verwachting dat China met de groote Westervolkeren zal samengaan.

De Keizerin antwoordde uiterst vriendelijk, dat het vorig jaar tweedracht in het paleis had geleid tot een omwenteling, welke het hof dwong tot een overhaast vertrek, maar het was haar een groote voldoening dat de terugkeer naar de hoofdstad in China en daarbuiten zooveel vreugde had verwekt.

De dames werden aan de Keizerin voorgesteld, die elk harer de hand reikte, ook de Keizer vervulde dezelfde ceremonie. Later trokken de gasten zich terug in de antichambre, waar de Keizerin zich bij haar voegde en mevrouw Conger's hand grijpende, bevend en weenend in gebroken zinnen verklaarde dat de aanval op de gezantschappen „een verschrikkelijke fout" was, waarvan zij bitter berouw heeft.

Mevrouw Conger antwoordde, dat het verleden was vergeten en vergeven en ontving daarop van de Keizerin rijke armbanden en ringen ten geschenke, welke de vorstin van haar eigen tooi nam en der echtgenoote van den gezant aandeed.

Het slot van de plechtigheid vormde een feestmaal, waaraan de Keizer als eenig mannelijk persoon aanzat. De Keizerin zat aan het hoofd der eeretafel en sprak zeer levendig met haar gasten, verzekerende dat China zijn isolatie zou opgeven, de zeden en gewoonten van het Westersche leven zou overnemen en zijn jonge mannen naar het Westen zou zenden om hun opvoeding te voltooien. De Keizer zelf sprak niet, maar liet glimlachend en buigend een dronk voorlezen door een tolk.

Bij het vertrek ontvingen de dames rijke geschenken.